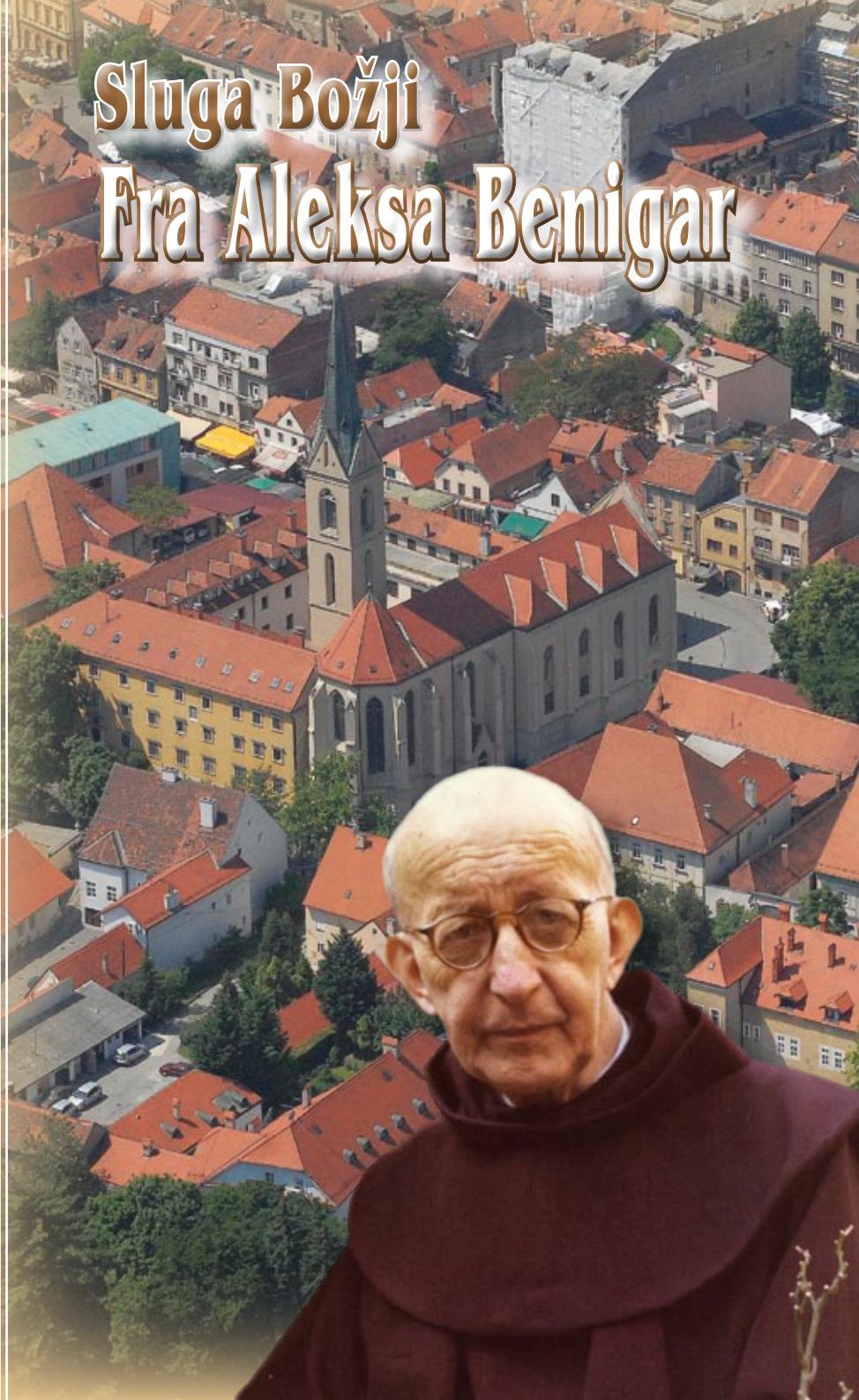


Bilten Vicepostulature • God. IX. • Studeni 2013.

Sluga Božji Fra Alekса Benigar



SADRŽAJ

RIJEČ UREDNIKA	2
KRATKI ŽIVOTOPIS SLUGE BOŽJEGA.....	4
KRŠĆANSKA NADA	6
DUBLJE UPOZNATI KRISTA	8
SVAKODNEVNO RAZMATRANJE.....	10
SVETI GORKUMSKI MUČENICI	12
PLODOVI DUHA.....	14
VJERA BIBLIJSKI UTEMELJENA	16
ČUDO PO ZAGOVORU PAPE IVANA XXIII.....	18
BEZGREŠNO ZAČEĆE BLAŽENE DJEVICE MARIJE.....	20
NEKA NAŠA VJERA BUDE RADOSNA	22
DOKTORAT O ALEKSI BENIGARU	25

RIJEČ UREDNIKA



*Poštovani
čitatelji!*

Ovoga se siječnja navršilo 120 godina od rođenja našeg sluge Božjega Alekse Benigara. On je primjerom svog života i apostolskim djelovanjem unio svjetlo vjere i dobrote u srca mnogih ljudi i tako je ispunio poslanje koje mu je Bog bio udijelio. Da njegova duhovna baština ne bi pala u zaborav, da bi nas on i nadalje ljepotom svog života predanog Bogu oduševljavao za istinske, duhovne vrijednosti ovim Biltenom želimo istaknuti različite vidove njezina duhovnog života. Ovdje ćemo ukratko iznijeti sadržaj ovog broja.

Svjedoci nam kao osobitu Aleksinu krepost spominju nadu. Nije se dao obeshrabriti ni pred kakvim teškoćama ili neuspjesima jer je vjerovalo Bogu koji je svemogući i koji podupire naše slabe ljudske snage. U Bogu je nalazio sigurnost i mir jer on nikada neće iznevjeriti svoja obećanja koja su velika i nadilaze svaku ljudsku želju. Najveću opasnost za vremenito i vječno dobro čovjeka predstavlja grijeh, ali ni njega se nije



bojao jer se snažno trudio uvijek čuvati čistoću srca i pouzdao se u neizmjerne milosrđe Božje.

Po primjeru svetog oca Franje često je razmatrao knjigu evanđelja i promatrao je svojim duhom Isusov lik koji se u njemu ocrtava. Isusa je promatrao kao osobu koja je prisutna u njegovu, Aleksinu, životu i koja mu iskazuje ljubav i daruje milosti, s kojom surađuje u širenju Radosne vijesti. Svakodnevno je razmatrao o djelovanju Isusovu u svom životu i o načinu kako se on može pridružiti Isusovu spasenjskom djelovanju. Razmatranjem je učvršćivao svoju volju za poslušnost Bogu, rasplam-savao je osjećaje da bi ga nosilo oduševljenje u borbi za Boga i duhovne stvarnosti, prosvjetljivao je svoj um da bi i njime služio Bogu.

Aleksina je želja bila da po Isusovu primjeru položi svoj život za Boga. Želio je podnijeti mučeničku smrt kako bi time jasno pokazao da se posve darovao Gospodinu. Zato se divio mučenicima Crkve i Franjevačkog reda, među kojima u ovom Biltenu prikazujemo Gorkumske mučenike.

Fra Zoran Bibić predstavlja nam biblijski temelj vjere Alekse Benigara. Aleksa je neumorno čitao Svetu pismo i nad njime razmišljao. Ono mu je predstavljalo nadahnuće za život. Čitajući ga susretao se s Kristom koji mu prilazi u ljubavi i govori mu spasonosne riječi. U Svetom pismu osjećao je dodir neba koji ga uzdiže. Razmišljanje nad Božjom riječi uvi-

jeck je prelazilo u duboku molitvu. Shvaćao je da je Duh Sveti autor Svetoga pisma te je želio primiti sve njegove darove. Razmatranje o darovima Duha Svetoga preuzeli smo iz njegove knjige *Mudrost križa* (Brat Franjo, Zagreb, 1994., str. 219-220).

Donosimo i homiliju fra Nikole Vukoje koji nam je 7. studenog prošle godine u crkvi sv. Franje na Kapotolu u Zagrebu oduševljeno prikazao neke vlastitosti sluge Božjega. Osobito je naglasio radost koja je bila plod njegove vjere, kao i dojam koji je ostavljao na one koji bi ga susreli budeći u njima želju za Bogom.

Zbog velike ljubavi prema Isusu Kristu Aleksa je osjećao ljubav i prema njegovoj presvetoj majci, Blaženoj Djevici Mariji. Prikazujemo njegov način izlaganja tog velikog otajstva naše vjere.

Budimo radosni i puni kršćanske nade poput fra Alekse Benigara a on neka nam u tome pomogne svojim zagovorom.



KRATKI ŽIVOTOPIS SLUGE BOŽJEGA

Služba Božji o. Alekса Benigar rodio se u Zagrebu 28. siječnja 1893. godine na spomen sv. Franje Saleškog na čije je ime kršten. Umro je u Rimu na svetkovinu Sviх svetih 1988. u 96. godini života. Pokopan je 7. studenoga 1988. u franjevačkoj grobnici na Mirogoju u Zagrebu. Za sobom je ostavio glas svetosti.

U Red manje braće u Hrvatskoj franjevačkoj provinciji sv. Ćirila i Metoda stupio je uoči Male Gospe 1907. godine u samostanu na Trsatu. Nakon studija teologije u Njemačkoj i u Zagrebu, za svećenika ga je zaredio 30. lipnja 1915. zagrebački nadbiskup dr. Antun Bauer. Studirao je na Papinskom orijentalnom institutu u Rimu gdje je doktorirao godine 1929. U domovini se istaknuo kao vrsni odgojitelj franjevačkih klerika u Zagrebu a djelovao je i u Varaždinu i na Trsatu. Krajem 1929. godine oputovao je za misionara u Kinu. U Hankowu je bio profesor teologije i duhovnik u Regionalnom sjemeništu, a povremeno je bio i magister klerika i novaka u obližnjem franjevačkom samostanu. Tako je sudjelovao u formaciji stotina mladih kineskih i redovnič-

kih i biskupijskih svećenika koji će kroz teško suslijedno vrijeme ponijeti na leđima život Crkve Božje u Kini, a nemali će njihov broj i mučenički posvjedočiti svoju vjeru. U siječnju 1954. protjeran je iz Kine, među posljednjim europskim misionarima. Dolazi u Rim gdje je ubrzo namješten u *Međunarodnom kollegiju sv. Antuna* gdje živi i djeluje i do dvjesto franjevaca. Bio je jedanaest godina duhovnik franjevačkih postdiplomaca i duge je sate ispovjedao u bazilikama sv. Antuna i sv. Ivana Lateranskog. Bio je traženi ispjednik i duhovni vođa posvećenih i svećeničkih duša. *Kongregacija za kauze svetaca* povjeravala mu je, kao iskusnom i uglednom duhovniku i teologu, prosudbe kandidata za svetost, među njima i za današnjega blaženika papu Ivana XXIII.

Najznačajnija su mu ova teološka djela: *Liturgia Romana*, *Theologia spiritualis* i *Alojzije Stepinac - hrvatski kardinal*. Posmrtno su mu objavljena djela *Mudrost križa*, *Nazaretska Djevica*, *U domovini Isusa Krista i Svetu evanđelje po Marku – duhovna razmatranja*. Ostavio



je mnogo duhovnih napisa na hrvatskom, latinskom i talijanskom jeziku. Bio je vrlo učen, jasan u savjetima, neumoran svjedok ljubavi. Sve je duhovno izgrađivao velikodušnom raspoloživošću i uvjerljivim svjedočenjem franjevačkoga života. Osvaljalo ga je otajstvo Kristova žrtvenog sebedarja. U svom Dnevniku zapisaо је:

"Moja je životna zadaća kao franjevca siromašnoga Krista, koji je samoga sebe ispraznio, prikazivati te njegovu zemaljsku egzistenciju u sebi produžiti."

Sluga Božji Aleksa Benigar bio je pravi čovjek Božji: kao franjevac, svećenik, misionar, pisac dubokog duhovnoga života, izvrstan učitelj teologije, uzoran odgojitelj kandidata za svećeništvo i duhovnik, umjetnik dobre ophodnje sa svojom subraćom, pokornik i čovjek molitve, revan i ustrijan.

Prema riječima sv. Pavla, želio je istrošiti svoj život "na hvalu slave Božje milosti" (Ef 1,6). Njegovi zemni ostaci preneseni su 28. rujna 2007. g. u kriptu franjevačke crkve u Zagrebu na Kaptolu gdje mnogi vjernici mole za njegov zagovor.



NA IZVORU CRKVENIH OTACA

KRŠĆANSKA NADA

Služba Božji Alekса Benigar neu-morno je razvijao u sebi sve kršćanske krepstite, među njima osobito nadu. Svojim je životom svjedočio da je Bog izvor nade svakome kršćaninu. O toj je krepsti poučavao pokornike koji su se kod njega dolazili pomiriti s Bogom. O njoj je kao profesor teologije poučavao studen-te koji su se pripremali za svećeništvo. Svoje poučavanje o navedenoj krepsti potkrepljivao je i autoritetom crkvenih otaca, velikih kršćanskih teologa i duhovnih učitelja iz prvog tisućljeća kršćanstva.

Fra Alekса je krepstite kršćanske nade definirao kao spremnost i sklonost pretpostavljati da ćemo primiti blagoslov i da će doći Božje kraljevstvo a to se pretpostavljanje temelji na čvrstom uvjerenju u Božju dobrotu, vjernost i svemogućnost (usp. *Theologia spiritualis*, Roma, 1964., str. 728).

Kada govori o objektu nade, to jest o onome što se nadamo postići ili primiti, Alekса se nadovezuje na svetog Augustina. On kaže:

Nagrada Božja jest sam Bog (PL 36,928).

Bog nam želi sve darovati (usp. Rim 8,32), želi nas obogatiti *svakim* dobrom i *najvećim* dobrom. A on

je sam jedino i najveće dobro koje može ispuniti sve želje našeg srca. Blažena vječnost pravednika jest u posjedovanju vječnoga Dobra i u tome je nade naše svete vjere.

Želeći naglasiti da je isključivo Bog uzrok naše nade i njen predmet, Alekса ponovno citira sv. Augustina. Bogu ništa ne smijemo pretpostaviti jer je on stvoritelj i gospodar svega:

Tko moli od Boga neku drugu na-gradu i poradi nje nastoji Bogu slu-žiti, tome je draže ono što želi pri-miti od onoga od koga to želi primiti (PL 36,928).

Osim za posjedovanje vječno-ga blaženstva, to jest za posjedova-nje vječnoga Boga, trebamo se moliti i za dobra po kojima ćemo postići to jedino i vrhovno dobro. Ta su dobra: oproštenje grijeha, milost Božja i njezino povećanje u nama, popravak života, ustrajnost u dobru, stje-canje kršćanskih krepstite. Tome se trebamo nadati jer će nas to dovesti do vječnog života. S obzirom na to, Gospodin kaže:

Sve što zaištete u molitvi vjeruju-ći, primit ćete (Mt 21,22).

Nada nam donosi mir i sigurnost. To je iskusio psalmist koji pjeva: „Gospodin mi je svjetlost i spa-senje: koga da se bojam? Gospodin je





◊ Aleksa među profesorima i studentima teologije u Hankowu 1930. godine

štit života moga: pred kime da strepim?" (Ps 27,1). Tko nadom svoje srce priveže uz Gospodina hodić će svijetom sigurnim korakom te neće posrnuti. Na onome tko se pouzda je u Boga a ne u sebe očituje se Božja snaga i svemogućnost (usp. *Theologia spiritualis*, str. 733).

Apostol narodâ veliča Božje milosrđe jer je na sebi osjetio da Bog ni od koga „ne diže ruke“ nego će svakome dati prigodu za obraćenje i povratak na pravi put. Milost koju je bio primio smatra jamstvom za primitak svih drugih milosti u budućnosti, ne samo za sebe nego i za sve ljude:

Gdje se umnožio grijeh, nadmoćno izobilova milost (Rim 5,20).

I sv. Augustin u daru milosti nebeske prepoznaje izvor svoje nade. I on je, poput sv. Pavla, doživio veliko obraćenje u svom životu koje pripisuje nezasluženom daru milosti Božje. Njegova se majka godinama molila i nadala da će se on jednoga

dana obratiti i krstiti. Promatraljući svoj život, naročito onaj prošli, Augustin piše:

Mnoge su i teške moje bolesti, ali je jači od njih tvoj lijek (usp. PL 32,808).

Aleksu su u gajenju nade poticali primjeri velikih likova crkvene prošlosti. Nije se bojao svojih slabosti, bilo fizičkih bilo moralnih, nego je stavljao svu svoju nadu u Boga koji će ga jačati i izbaviti iz svakoga zla. Ipak, bio je svjestan da se ne smije nepromišljeno izlagati napastima ili drugim opasnostima za duhovni život. Svoje darove Bog dijeli po nezасluženoj milosti, ali čovjek mora surađivati s njime. Suradnja s Bogom ostvaruje se čvrstim vjerovanjem u Božju vjernost i dobrostivost, ali i življenjem koje je u skladu s Božjom voljom.

Neka Božja dobrota i vjernost budu razlog i za našu nadu.

Fra Ratko Radišić



U DUHU SVETOG OCA FRANJE

DUBLJE UPOZNATI KRISTA

284

October 10

3. Moja životna zadaća kao franjevac je siromašna Kristu, koji je samoga sebe ispraznio, prikazivati i njegovu zemaljsku egzistenciju u meni produljiti.

◊ Iz dnevnika Alekse Benigara

Krist je trajno bio u središtu misli i molitava Alekse Benigara. „Nastojat ću Krista dublje upoznati“ jedna je od nakana koje je zapisao u svom Dnevniku 1957. godine. Ta je odluka odjek poznate rečenice svetog Pavla: „Sve gubitkom smatram zbog onoga najizvrsnijeg, zbog spoznanja Isusa Krista, Gospodina mojega...: da Krista steknem i u njemu se nađem... da upoznam njega i snagu uskrsnuća njegova i zajedništvo u patnjama nje-govim“ (Fil 3,8-10). Meditativni tekstovi svetog Pavla oduvijek su bili snažan poticaj vjernicima na sjedinjenje s Kristom u Duhu.

Uranjajući svojim duhom u otajstvo Gospodina našega Isusa Krista, sluga Božji slijedi primjer i nauk svetog Utemeljitelja. Franjo je u središte svoje ljubavi stavljao Isusa Krista, kao što nam svjedoči sv. Bonaventura: „Isus Krist propeti neprestano je

poput stručka smirne boravio na njegovu srcu (Pj 1,12). Po izvanrednom se žaru ljubavi želio u njega posvema preoblikovati... Silan ga je osjećaj tako unosio u Krista, ali je i Ljubljeni isto tako uzvraćao njemu povjerljivom ljubavlju“ (Veći životopis sv. Franje 9,2, u: *Franjevački izvori*, VFZ, Sarajevo - Zagreb, 2012., str. 961). Ne možemo istinski upoznati sv. Franju ako ne stvorimo u sebi onakav odnos prema Kristu kakav je on stvorio.

Navedena meditacija sv. Pavla nalazi odjek i u drugoj Aleksinoj odluci zapisanoj u Dnevniku 1957. godine: „Moja životna zadaća kao franjevca jest siromašna Kristu, koji je samoga sebe ispraznio, prikazivati i njegovu zemaljsku egzistenciju u meni produljiti.“ Aleksa je svim marom srca nastojao biti Kristova ikona u svijetu usvajajući njegov način mišljenja, osjećanja i djelovanja. Sveti je Franjo, uzor našeg sluge Božjega, također želio svim srcem sjediniti se s Isusom Kristom kojega je toliko ljubio. Na njegovu ustrajnu čežnju Bog je godine 1224. odgovorio velikom milošću: za vrijeme razmatranja Krista na brdu La Verni, Franjino se srce iznutra zapalilo serafskim žarom kojim je gorjelo srce Isusovo, a na njegovu tijelu jasno se očitovala fizička sličnost s Raspetim pojavljivanjem

čavala, vidljivih znakova muke (usp. *Manji životopis sv. Franje* 6,2-3, u: *Franjevački izvori*, str. 900.).

Želja da se nasljeđuje Krista i da se postane njemu sličan poprimila je kroz povijest Crkve različite izraze u pučkoj pobožnosti. Sluga je Božji, za hodočašća u Svetu zemlju, u Jeruzalemu sudjelovao u pobožnosti Križnog puta promatrujući hodočasnike kako nose veliki drveni križ. Pojedinci su se nadali da će upravo njima zapasti sreća da nose taj križ i da tako preuzmu ulogu Šimuna Cirenca. Promatrujući taj prizor Alekса je razmatrao o svojoj obavezi da svakodnevno preuzima teškoće života koje mu šalje Providnost te da to ne čini prisilno nego dragovoljno. I zaključuje: „Ljubav svladava otpor, ljubav grijе srce ukočeno od mlijetavosti i mlakosti“ (usp. A. B., *U domovini Isusa Krista*, Zagreb, 2005., str. 58). Nastojao je što dublje spoznati Krista promatranjem djelâ njegove ljubavi, osobito dragovoljnog nošenja križa. O povezanosti ljubavi Božje i postojanog prihvaćanja životnih križeva razmatrao je i sveti Franjo te je čeznuo da primi od Boga upravo to dvoje: žar Kristove ljubavi i nasljeđovanje njegove muke.

Prema evanđelju po Luki (9,18-22) Petar je spoznao o Isusu da je on Krist - Pomazanik Božji. Do te je spoznaje došao boraveći, zajedno s ostalim učenicima, u osami u molitvi s Isusom. Molitva je put do ispravne spoznaje Isusa, i to ne samo umom



◊ Sv. Bonaventura

nego čitavim srcem. To je duboko iskusio sveti Franjo već na početku svojeg obraćenja te je cijelog života nalazio prigode boravka sa svojim Gospodinom u osami, u intimnom zajedništvu molitve. I fra Alekса Benigar rado se i često zatvarao s Gospodinom „u čeliju svoga srca“ te je dolazio do spoznaje Kristove. Da ne bi zaboravljao na tu svoju kršćansku i redovničku dužnost zapisao je u Dnevniku godine 1963. ovu odluku: „Dnevno sabrati se u svojoj nutritini, naći u njoj Boga koji mi veli da me ljubi, da me štiti i da mi pomaze.“ Neka nam sveti Franjo i sluga Božji pomognu primjerom i zagovorom da dublje upoznamo Krista i da ga ljubimo svim srcem i dušom.

Fra Ratko Radišić



NA IZVORU FRANJEVAČKE TEOLOGIJE

SVAKODNEVNO RAZMATRANJE

Kao neizostavnu obavezu redovnikâ, ali i svih vjernika, Aleksa Benigar isticao je meditaciju - razmatranje. Ona u duši sije sjeme dobrih misli, prosvjetljuje srce, učvršćuje volju i osnažuje dobre osjećaje.

Sluga Božji definira razmatranje uzdizanjem duha i uma Bogu pobožnim i poniznim osjećajima. Radi se o promišljanju božanskih istina te o njihovu usvajanju umom, srcem, voljom, osjećajima. Želimo svoj duh „udomaćiti“ u istinama naše svete vjere, da ona postane okružje u kojem se „kreće“ naše srce. Razmatranjem primarno nadnaravnu snagu duha te se vjera snažno učvršćuje u duši (usp. A. B., *Vademecum usui neosacerdotum*, Arhiv vicepostulature, br. 1, str. 50).

Navest ćemo primjer. Sluga je Božji znao razmatrati o zapovijedi bratske ljubavi: „Kao što sam ja ljubio vas tako i vi ljubite jedni druge“ (Iv 13,34). Promišljaо je o Bogu kao nadahnitelju bratske ljubavi, o njenim spasonosnim plodovima, o potrebi duhovne snage za njezino izvršavanje, o ljepoti duše koja ljubi i ružnoći duše koja ne ljubi, o primjeru te ljubavi koji nam je ostavio Isus, o bratskoj ljubavi koji su pokazivali sveci, o svojim nedostacima u odnosu na nju... Promišljajući tako o



◊ Sv. Franjo razmatra muku Isusovu

bratskoj ljubavi fra Aleksa je htio osnažiti svoju volju za njezino vršenje, skupiti snagu za odbijanje napasti koje joj se protive, razviti u sebi oduševljenje koje će ga nositi u njenom izvršavanju.

Na tragu franjevačke teologije, Aleksa naglašava potrebu razvijanja osjećaja u molitvi i razmatranju. Franjevac David D'Augusta, veliki propovjednik i autor asketsko-mističnih djela iz 13. stoljeća, svjedoči o naglasku na osjećajima u franjevačkoj teologiji:



U razmatranju dok usta šute, um očituje svoje želje, usmjerava osjećaje srca na Boga, klanja mu se i časti ga sa strahopostovanjem. Osjećaj uspijeva izraziti mnogo više nego što jezik može izreći. Žarkim osjećajem pobožnosti, kada je on nadahnut svetim razmatranjem, kušamo kako je dobar Gospodin (usp. De exterioris et interioris u: I mistici I, Bologna, 1995, str. 206.)

Duhovno razmatranje donosi obilne plodove i vrelo je mnogih milosti. Alekса na vjernika koji redovito razmatra primjenjuje riječi psalmista: „On je ko stablo zasađeno pokraj voda tekućica... liše mu nikad ne vene, sve što radi dobrim urodi“ (Ps 1,3). Razmatranje užije vatru pobožnosti, donosi unutarnje uvjerenje u istine vjere i daje kušati njihovu ljepotu i uzvišenost (usp. A. BENIGAR, Vademecum, str. 50). David D'Augusta, donoseći sličnu misao, poziva se na proroka Jeremiјu koji piše da Bog u molitvi objavljuje velike i nedokučive tajne, koje inače ne možemo otkriti (usp. Jr 33,3). To su tajne srca Božjega. One nam se otkrivaju u duhovnom pronicanju božanskih stvarnosti, po njima nam se daruje neizrecivo blago milosti. Spomenuti franjevac ovako sažeto tumači plodove razmatranja:

Ono uklanja sve što se protivi spasenju i razvija sve što je za ostvarenje spasenja potrebno (usp. De exterioris et interioris, str. 209.)

Alekса osobito preporuča razmatranje o ljubavi Božjoj kojem je svr-

ha da se ljubavlju Božjom ispunimo i da u njoj „živimo, mičemo se i jesmo“ (usp. Dj 17,28). O potrebi posjedovanja Božje ljubavi ovako piše:

Ljubav Božja potrebna je twojoj nutritini. Ona za tebe predstavlja ono što je voda za ribu ili zrak za pticu (usp. Vademecum, str. 47).

Usvajanje ljubavi Božje dovodi nas do hvaljenja Boga:

Um postaje ispunjen ljubavlju Božjom; biva prosvijetljen jer istinski poznaje Boga koji je prisutan. Ljubitelj grli Boga osjećajima ljubavi i promatra ga prosvijetljenim okom srca. S pouzdanjem znade da je od njega ljubljen i s njime se sjedinjuje, kao što članovi obitelji pripadaju jedni drugima (usp. David D'Augusta, Septem gradus orationis u: I mistici I, str. 272.)

Neka nas fra Alekса Benigar potakne da usvojimo čitavim srcem ljubav Božju i da zbog nje hvalimo Gosподina.

Fra Ratko Radišić



U FRANJEVAČKOM REDU

SVETI GORKUMSKI MUČENICI



◊ Relikvijar gorkumskih mučenika

Fra Aleksa kao franjevac ima za jedničke crte duhovnosti i apostolskog života s mnogim članovima Franjevačkog reda kroz njegovih 800 godina. Želimo upoznati franjevačke svece da bismo si približili duhovno ozračje u kojem je Aleksa živio. Kao izvorom služimo se djelom: „*Frati Minori Santi e Beati, Postulazione generale OFM, Roma, 2009*“.

Da bismo se upoznali s Gorkumskim mučenicima, potrebno je upo-

znati i povijesne i društvene okolnosti u kojima su živjeli u 16. stoljeću u Nizozemskoj. Borba Nizozemaca protiv Španjolske za vlastitu nezavisnost, koja je trajala od 1568. do 1648., bila je prvenstveno političke naravi, ali je dobila i vjersko obilježje jer se kralj Španjolske nazivao „Njegovo Katoličko Veličanstvo“. U drugoj polovici XVI. stoljeća Nizozemskom su se proširili propovjednici sljedbenici Lutera i Kalvina koji su do 1570. postupno preuzeli svu vlast progoneći katolike.

Mnogi su se Nizozemci, budući da su bili izbjegli još od vremena prvih španjolskih pobjeda, udružili u krvoločne pirate da bi na moru nastavili rat protiv Španjolske i protiv Katoličke Crkve. Oni su formirali takozvanu stranku *Gueux* koja je u mržnji vodila osvetoljubivi rat protiv katoličkih svećenika i redovnika. Dana 1. travnja 1572. oni su zauzeли gradove Brielle i Vlissingen pljačkajući i uništavajući katoličke crkve i samostane. Samo su se malobrojni katolici uspjeli spasiti. Dana 25. lipnja iste godine zauzeli su grada Dordrecht i Gorkum svladavši otpor male skupine vojnika koja je unutar gradskih zidina branila kato-



ličke vjernike, među kojima svećenike i redovnike.

Za vrijeme pregovaranja o predaji njihov zapovjednik doimao se spremnim sačuvati život redovnika, koji su se unatoč tome međusobno ispo-vijedili i pričestili. Pobunjenici su, nakon što je bila dogovorena preda-ja, stali pljačkati sve na što su naišli. Zarobili su one koji su se bili skloni-li, uključujući jedanaestoricu manje braće na čelu s gvardijanom Niko-lom Pieckom i nekoliko drugih sve-ćenika.

Od 26. lipnja do 6. srpnja 1572. zarobljenici su ostali u Gorkumu i bili su maltretirani. Uzalud su ih katolici pokušavali oslobođiti. Dana 6. lipnja prevezeni su brodom u blizinu gra-da Brielle gdje ih je dočekao Lumey, poglavar *Gheusa*, fanatični neprijatelj katoličke vjere. Ondje su im pridruži-li još trojicu katoličkih svećenika tako da ih je bilo ukupno devetnaest.

Lumey je, uz pomoć svojih sljedbenika, iskušavao njihovu vjeru du-gim raspravama i ispitivanjima, oso-bitno o prvenstvu pape i stvarnoj pri-sutnosti Kristovoj u Euharistiji. Zbog njihove ustrajnosti podvrgavao ih je sve težim mučenjima. Na koncu, u noći 9. srpnja 1572., odvedeni su izvan grada u jedan veliki ambar. U njemu su obješeni na dvije grede.

Njihova osakaćena tijela pokopa-na su na mjestu mučeništva koje je i danas odredište hodočašćâ. Godine 1618. njihove su relikvije prenese-ne u franjevačku crkvu u Bruxellesu.

Devetnaestoricu Gorkumskih mučenika beatificirao je papa Kle-ment X. godine 1675. a kanonizirao ih je papa Pijo IX. godine 1867.

Sveti Ni-kola Pieck bio je poglavarom spomenutog franjevačkog bratstva. Po-stavši svjestan prijetećeg do-laska kalvi-na iznimno je hrabro utvrđi-vao katolike u njihovoј vjeri i upozoravao ih je na zablude

kalvinizma. Nije popustio nagovara-nju progoniteljâ da se prikloni njihovim herezama. Rodbina ga je nago-varala da pobegne ali je on odgo-vorio: „Neću prihvati slobodu, ako to ne budem mogao učiniti zajedno sa svim svojim redovnicima.“ Blagosliv-ljao je Gospodina i za vrijeme najte-žih mučenja, čak i na ljestvama mu-čilišta na kojem je, u trideset i osmoj godini života, obješen.

I naš je sluga Božji Aleksa ljubio svoju katoličku vjeru te je utvrđi-vao vjernike u njoj. Poučavao ih je da ostanu postojani u vjeri usprkos svim teškoćama koje će zbog toga morati prihvati. I on je bio spre-man prihvati mučeničku smrt da bi Bogu dokazao svoju ljubav i vjer-nost.



◊ Papa Pijo IX.



PLODOVI DUHA

»*Plod je pak Duha: ljubav, radost, mir, velikodušnost, uslužnost, dobrota, vjernost, blagost, uzdržljivost. Protiv tih nema zakona«* (Gal 5,22-23)

Ljubav nije običan čin kreposti, nego je miomiris milosti u duši koja živi iz Božje ljubavi.

Radost je unutarnje zadovoljstvo duše koje proizlazi iz sjenjenja s Bogom. To veselje nije bučno, raskalašeno i prolazno, nego je to trajna vedrina duše.

Mir je unutarnja sređenost poriva, osjetnih nagona podređenih diktatu vjerom prosvijetljena razuma koji isključuje nered i uznemirenost srca.

Velikodušnost je unutarnje raspoloženje koje nas čini spremnima na žrtvu i oprاشtanje, što sv. Franjo Saleški naziva „andeoskom aristokracijom“.

Uslužnost je pobjeda nad vlastitim živcima u službi bližnjega.

Dobrota je svojstvo duše koje nas čini sposobnima da budemo ljubazni prema svima.

Vjernost je postojanost u smjernom odnosu prema Bogu koja izgrađuje potpuno predanje samoga sebe u ruke Božje providnosti.

Blagost u nama čuva unutarnju stabilnost.

Uzdržljivost je nježnost i pažljivost u svemu što se odnosi na tijelo.

Eto, kako izливanje Duha Svetoga proslavlja Krista!
Zračimo dakle u svoju okolinu plodove Duha Svetoga!

Aleksa Benigar



VJERA BIBLIJSKI UTEMELJENA



fra Zoran Bibić

Aleksa Benigar bio je osoba duboko i velike vjere. U njoj je nalazio snagu i nadahnuće za svoj predani i neumorni apostolat svećenika, misionara, isповједnika, duhovnog pratitelja. Sve do visoke dobi nije ga napuštao apostolski žar: isповijedao je, propovijedao, držao konferencije i nagovore, čitao, pisao. Njegova upečatljiva vjera bila je posebno uočljiva u duhovnom vodstvu. Mnoge osobe koje je pratio ostavile su pisana svjedočanstva o iskustvu i dojmovima susreta s njime: bio je čovjek Božji, razborit, odmјeren, jasan u savjetima, diskretan. Ostavljao je dojam uravnoteženog i sabranog čovjeka koji je neprestano u molitvi i stavu osluškivanja, u intimnom jedinstvu s Gospodinom.

Gdje je izvor tako duboke vjere i sabranosti fra Alekse? Svakako u molitvi koju je on hranio čitanjem Sv. Pisma i slavljenjem liturgije. Želio

bih se ovdje malo osvrnuti na njegovu bliskost sa Svetim Pismom. On je prvenstveno bio čovjek Svetoga Pisma i zato je njegova vjera biblijski utemeljena, abrahamovski čvrsta i nepokolebljiva i u najtežim trenucima, ukorijenjena na sigurnim temeljima Božje objave predane i zapisane u Bibliji. Koliko je on prijateljevao sa Svetim Pismom lako ćemo se uvjeriti ako samo letimično pogledamo neka njegova djela i spise.

Jedno od najpoznatijih djela fra Alekse Benigara jest njegova *Mudrost križa*. To su, kako sam kaže, franjevačke duhovne vježbe koje su u njemu sazrijevale gotovo kroz cijeli život, a početak im seže još u doba njegova teološkog studija. Polazište im je veliki stavak poslaničce Filipljanima o Kristu poniženome i uzvišenome (Fil 2,6-11). Otajstvo Isusove *kenoze* ili *lišenja* u utjelovljenju, sve do smrti na križu - iz ljubavi prema Bogu Ocu i nama ljudima - počelo je Isusova uzvišenja u njegovoj slavi. O tome otajstvu, koje je tako sažeto i duboko opisao sv. Pavao, Aleksa je trajno razmatrao i u njemu je pronašao temeljno životno nadahnuće. Zapisao je u svom duhovnom dnevniku 1957. godine: „Moja je životna zadaća kao



franjevca - siromašna Krista koji je samoga sebe ispraznio - prikazati, te njegovu zemaljsku egzistenciju u sebi produžiti.“

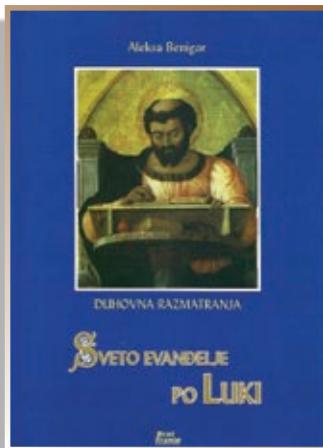
Drugo njegovo djelo koje se cijelo temelji na Svetom Pismu jest *Nazaretska Djevica*. To su njegova biblijska razmatranja o Blaženoj Djevici Mariji. Putem evanđelja fra Alekса se približava Majci Gospodinovoј i kao vrstan teolog sažeto predstavlja mariološki nauk kao temelj za duhovno nasljedovanje svakom kršćaninu. Tragom evanđelja Benigar nam daje bolje upoznati Onu za koju kaže: „Mi ljubimo Mariju jer nam ju je Isus u svojoj smrtnoj muci, viseći na križu, dao za Majku. Njezino nas je ime štitilo u kolijevci, njezino je ime razveseljavalo našu mladost, njezino ime miomirisom svojih kreposti privlači Bogu....“

U rukopisnoj ostavšini služe Božjega, koja broji preko osam tisuća stranica, nalazimo njegova cijelovita razmatranja na sva četiri evanđelja i psalme koja je naslovio: „Moja razmatranja vrhu evanđelja i psala-ma.“ To su posebno zanimljivi i dragocjeni duhovni spisi. U posljednjim desetljećima svog života Alekса se nije prestajao intenzivno baviti Sve-

tim Pismom. Njegova razmatranja nisu teološki traktati ili tumačenja, nego osobno, jednostavno i životno razmišljanje o Isusu Kristu kako nam ga evanđelja prikazuju. Po svojoj dubini, svježini i bogatstvu posebno se ističu razmatranja o Ivanovu evanđelju. Alekса kaže za sv. Ivana, pisca četvrtog evanđelja, da je bio mistik jer tajnu Boga, koja se očitovala u Isusu Kristu, on proživiljava i promatra posebnim načinom, ulivenim od samoga Boga, te je prikazuje iz svoje nutrine. Kroz lik poniznog Sluge, utjelovljenog Sina Božjega, sv. Ivan je više od drugih evanđelista nутarnjim svjetлом vjere prodirao u svijet

Gospodnje slave i otkrio nam je božansku narav Isusa Krista.

Fra Alekса nam svojim primjerom i naukom pokazuje siguran put vjere i molitve koji nas vraća samom izvru - a to je Svetо Pismo. Bilo bi dobro uzeti u ruke njegova razmatranja i putem njih otkrivati svježinu i ljetput Isusova Evanđelja i snagu Božje Riječi. Alekса nam u svojim spisima otkriva bogatstvo Riječi koja ima neodoljivu privlačnu snagu i može u svakoj životnoj dobi jačati vjeru te pomoći svim tražiteljima Boga i onima koji žele naviještati Radosnu vijest.



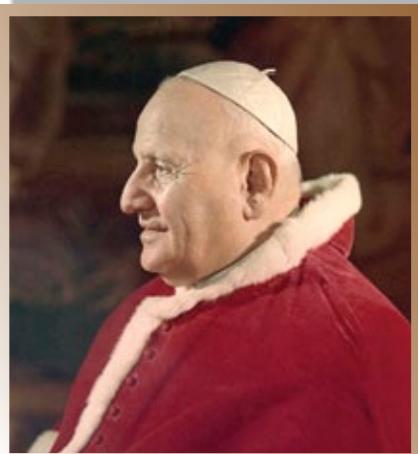
PO ZAGOVORU SVETACA

ČUDO PO ZAGOVORU PAPE IVANA XXIII.

Povezanost zemaljske i proslavljenje Crkve očituje se u izmjeni duhovnih dobara. Svecima, pa i našem služi Božjem, možemo upućivati svoje ponizne molitve u različitim potrebama. Prikazujemo primjer ozdravljenja po zagovoru pape Ivana XXIII.

On je rođen kao Angelo Giuseppe Roncalli godine 1881. u Bergamu, u Italiji. Za biskupa je zaređen godine 1925. te je svoju biskupsku službu obavljao prvenstveno kao diplomatski predstavnik Svete Stolice u više europskih zemalja. Godine 1953. postavljen je za nadbiskupa Venecije i imenovan je kardinalom. Nakon smrti Pija XII. godine 1958. izabran je za papu. Sazvao je Drugi vatikanski sabor te ga je otvorio i vodio do svoje smrti 3. lipnja 1963.

U ožujku 1964. godine u Napulju Caterina Capitani, redovnica *Družbe kćeri milosrđa* u dvadeset i drugoj godini života, osjetila je prve smetnje. Prvi znak bolesti bilo je povraćanje krvi. Stanje se pogoršavalo sve do listopada 1965.: u početku to se događalo svakih šest mjeseci, zatim svakih trideset dana a na kraju svakog tjedna, dok se količina krvi povećala od jednog decilitra do litru i po napada-



◊ Papa Ivan XXIII.

ju. Pretragom je utvrđeno krvarenje u jednjaku. Liječnici su pretpostavljali da se radi o „portalnoj hipertenziji“ odnosno o previsokom tlaku u supsidijarnom krvotoku. Liječenje hemostaticima, transfuzijama krvi i drugim sredstvima nije davalo zadovoljavajuće rezultate.

S obzirom na snažno pogoršavanje stanja i na pojavu hemoralgiskog ulceroznog gastritisa pristupilo se operaciji u *Mediterskoj klinici* u Napulju. Tijekom operacije morali su biti odstranjeni slezena, tri četvrtine želuca i velik dio crijeva, kao i spoj portalne vene i sustava *vena cava*. Postoperativni tijek bio je vrlo



zahtjevan. Osim toga, pleuritis je do datno pogoršao njeno i onako teško opće stanje.

Dana 11. studenog otpuštena je iz bolnice ali zdravstveno se stanje i dalje pogoršavalo. Kad je u svibnju 1966. doživjela jak napadaj grčeva u želucu uz povraćanje krvi, na mjestu kirurške intervencije pojавio se otvor kroz koji su izlazile tekućine i hrana. Liječnik je uočio fistulu veličine zrna prosa koja se nakon toga svakog dana povećavala. Fistulu je trebalo ukloniti ali nova intervencija nije bila moguća zbog teškog stanja pacijentice i drugih medicinskih razloga. Sestra Caterina bila je na korak do smrti.

Pošto su bile iscrpljene sve ljudske mogućnosti, s. Privitera, jedna od susestara s. Caterine, odlučila je zamoliti Božju intervenciju zagovorom pape Ivana XXIII. S tom je nakonom donijela relikviju, komadić Papinog posmrtnog pokrova, koji je stavljen na fistulu. Sestre zajednice po želji pacijentice započele su devetnicu, koja se sastojala od molitve Očenaša, Zdravo Marijo i Slava Ocu na slavu sluge Božjega.

S. Caterina je kasnije svjedočila o događajima od 25. svibnja 1966.: «Tri dana nakon početka devetnice... iznenada, oko 14,40 sati, začula sam kako me s lijeve strane netko poziva: „Sestro Caterina...“ Začuvši taj muški glas, prestrašeno sam okrenula glavu, misleći da je to možda profesor, no, pored moje postelje stajao je papa Ivan, u papinskoj ne-bijeloj odori.»

Viđenje se nastavilo i Papa joj reče: «Sestro Caterina, mnogo si mi se molila: to su činile mnoge sestre i druge osobe... ovo ste mi čudo iščupale iz srca; ne boj se više, nije ti ništa, dobro si... Na tvom sam otvoru sada ja; ne boj se, više ništa neće izlaziti: on je sada zatvoren... Sve se to moralо dogoditi, morala si trpjeti kako bi se sve ovo ostvarilo. Nakon toga idи u Rim i moli se na mome grobu: čekam te...»

U izlječenje prva se uvjerila s. Agnese koja je podigla gazu s fistule i s iznenađenjem ustanovila da je otvor zatvoren a koža normalna. Liječnik

ju je zatekao ne kao pacijentiku u krajnje teškom stanju nego kao rekonvalescenticu. Njezino je izlječenje kasnije definirano od strane liječnika pri Svetoj Stolici: «Trenutno, potpuno

i trajno, znanstveno neobjašnjivo.» S. Caterina nastavila je normalno živjeti iako bez većeg dijela želuca i bez slezene, samo s glavom gušterače, te bez još nekih drugih organa. Preminula je godine 2010.

Detaljniji opis događaja s medicinskim terminima nalazi se u knjizi: S. Gaeta, *Miracoli, quando la scienza si arrende*, PIEMME, Casale Monferrato, 2004.



◊ Katedralna bazilika sv. Marka u Veneciji



BEZGREŠNO ZAČEĆE BLAŽENE DJEVICE MARIJE

Božji je narod u stvaru zavjetu s nestrpljenjem molio za dolazak Mesije po kojem će Bog pohoditi i spasiti one koji mu pripadaju. Proroci su dolazak Mesije najavljujivali slikom sunca koje izlazi na istoku: u mraku ovog svijeta podiže se sunce koje dokida vlast tame i svjetлом Božje dobrote obasjava svaku dušu. Isus Krist je to božansko sunce. U

njegovu dolasku, u ostvarenju Božjeg plana spasenja sudjelovala je i Marija, majka Isusova. Ona se u crkvenim himnima naziva zvijezdom Danicom jer svojim svjetлом prethodi dolasku sunca: Krista Gospodina.

Naš Sluga Božji rado je i često razmatrao o Djevici bezgrešno začetoj. Divio se njezinoj neizmjernoj ljepoti, njoj se utjecao u molitvama, nju je promatrao kao uzor. Ukratko ćemo prikazati kako je o njoj propovijedao da bismo, promatrajući njegovu duhovnost, spoznali uzvišenost otajstva Marijinog bezgrešnog srca i dopustili da nas ono privuče k sebi.



♦ Bezgrešno začeće

Aleksa Benigar predstavlja Mariju kao remek djelo Božjeg stvaranja. Bezgrešna je djevica savršeno otkupljena: dok je svima nama *otpušten* počinjeni grijeh, ona je po posebnoj Božjoj milosti bila *posve očuvana* od grijeha, nikada ga nije počinila. Osim toga, pri svojem je začeću od roditelja Joakima i Ane bila očuvana od istočnoga grijeha s kojim se svi mi ljudi rađamo. Njezino je bezgrešno začeće

posebna povlastica njoj darovana, jer je to dolikovalo njoj koja će postati majkom Sina Božjega.

Otc je nebeski želio da se njegov božanski Sin rodi na zemlji od žene koja je, po posebnom djelovanju Duha Svetoga, potpuno čista. Želio je da ni najmanja sjena ne zasjeni odnos njegova božanskog Sina i njegove majke, te je stoga bila očuvana od svake sjene grijeha, bila je potpuno sveta. Čistoća njezine duše bila je savršena.

Ljepotu Marijine duše opisao je evanđelist Luka. Andeo Gabrijel joj je rekao: „Zdravo, milosti puna.“ Ono što Djesticu Mariju razlikuje od



svih drugih ljudi i stvorenjâ jest upravo ta punina milosti koja se nalazi u njoj. Ona je idealno stvorene, onakvo kakvim ga je Bog zamislio, u kojem nema ni najmanje zapreke ostvarivanju njegove volje. Budući da je u svojim dubinama prožeta milošću Božjom, sve je u njoj skladno, u njoj se odražava božanska ljepota.

Razmatrajući o Bezgrešnoj Djevici Aleksa je upijao duhovno ozračje koje izbija iz nje, primao je mnoge milosti koje mu je ona posredovala. Na taj je način od nje poprimao način vjerovanja i življena, ona je postala nadahnućem njegova života. Njezin život potpuno predan Gospodinu i usmјeren na nje- ga duboko ga je osvajao.

Stvaranje Marijine duše koja je „puna milosti“ velika je pobjeda Božja nad degradacijom ljudi koja se dogodila po grijehu. Ljudi su sagriješili i tako su navukli na sebe prokletstvo i nemir. Bog nas po Isusu Kristu spašava od grijeha, a Marija je najuzvišeniji primjer pobjede Božje jer je u njoj Bog pobijedio svaki grijeh i zavladao je svojom milošću.

U Mariji je ostvareno pomirenje čovječanstva s Bogom, i ona je prva od onih koji će ući u vječni savez s Bogom. Premda je doživljavala svakodnevne teškoće i mnogobrojne kušnje, prolazila je i *tamom vjere*, osobito u vrijeme muke i smrti svojega sina, ostala je ženom snažne vjere. Milost Božja podupirala ju je da pobijedi sve zamke zloga, svojim se trpljenjem sjedinila sa svojim božanskim Sinom.

Za veliku povlasticu koju je dobila od Boga - da bude bezgrešno začeta - Marija nema osobnih zasluga. U njoj se neizmјeran prordor Božje milosti podudario s

početkom njezine egzistencije. Sve je milosti primila kao besplatan dar kojemu je potpuno otvorila svoje srce. Naš je zadatak da činimo sve što nam je moguće da bismo zavrijedili primiti obilje Božje milosti, ali u isto vrijeme primljene milosti ne smijemo pripisivati svojoj zasluzi. Aleksa Benigar nastojao se marljivo moliti da bi stekao zasluge pred Božjim licem. Htio je iskoristiti svaku prigodu da se molitvom i pokorom otvori djelovanju milosti, neumorno se stavljao na raspolažanje vjernicima da bi i oni mogli primati milosti po slavljenju sakramenta. Unatoč svojem velikom trudu, sve je milosti smatrao nezasluženim darom Božjim, te je Bogu trajno zahvaljivao. Upravo se u tome sastojala njegova svetost: u najvećem maru za širenje Božje slave i primanjem njegove milosti, ali i u najvećoj poniznosti pred licem Božnjim. Nastojmo se zato ugledati na našeg slugu Božjeg, a on će nam svojom molitvom zasigurno pomoći u svim potrebama duše i tijela. Dao Bog da se po zagovoru Marije bezgrešno začete i sluge Božjega Alekse Benigara umnože u nama sve milosti.



◊ Andelovo
navještenje
Blaženoj Djevici
Mariji



NEKA NAŠA VJERA BUDE RADOSNA

Propovijed fra Nikole Vukoje održana 7. studenog 2012.
u crkvi sv. Franje u Zagrebu

Sestre i braćo, i večeras nam je darovana čudesna Božja riječ i u njoj toliko lijepoga čime možemo obogatiti, produbiti i pročistiti svoju vjeru. Promatramo svjedočenje čovjeka koji je za sebe mogao s punim pravom reći: „Živim, ali ne više ja nego Krist u meni živi.“ Večeras ćemo nastojati vidjeti, *rukom dotaknuti* kako je Božja riječ postala živa u životu sluge Božjega Alekse Benigara. Doista, i za njega možemo reći ono što sveti Pavao kaže za sebe: da je cijelog života radio oko svojeg spasenja. Rastao je u Kristu Gospodinu i suobličavao mu se, bio je zahvalan što Bog surađuje u svojoj dobroti sa svima koji su otvoreni, koji se trude prihvatići evangelje cijelim bićem. Premda je, kao i Pavao, živio *posred poroda izopačena i lukava*, u tolikim nevoljama, nikad nije malaksao u vjeri, nikada se nije prepustio mrmljanju ili prigovaranju. Znao je da, što god se događalo, Bog je s njime a Bogu je sve moguće.



Svi koji su poznavali našeg slугу Božjega mogu posvjedočiti da je on od svog života načinio bogoslužje. Tko ga je god susretao, pa i na hodniku a ne samo u crkvi, isповједаонici ili na oltaru, zamjećivao je ozračje koje je *svečano*, na neki način *liturgijsko*.

I u psalmu možemo promatrati život Benigarov jer je on cijelim svojim životom žudio i čeznuo za Bogom, u njemu je nalazio život. Upravo mu je iz 43. psalma jedan redak bio osobito drag. Nekada je svećenik prije svake slike molio pred oltarom: „Pristupit ću Božjem žrtveniku, Bogu radosti svojoj.“ Taj se redak itekako ostvarivao u Benigarovu životu. Bio je sretan kada je pristupao oltaru. Bog mu je bio temeljna radoš života u kojoj su i male svakidašnje ljudske radosti nalazile svoj smisao i ispunjenje. Sjećajući se te njegove radosti, molim vas večeras i u njegovo ime: molite još više za svećenike da, svaki put kad pristupaju k oltaru, pristupaju puni radosti; da im Bog bude



radost, kao što je bio i Aleksi, osobito u slavlju euharistije. I Isusove riječi iz evanđelja ostvarile su se u Benigarovu životu: ostavio je sve, odrekao se svega da bi našao dragocjeni biser, da bi se obogatio Bogom. Bogom je obogaćivao i druge jer kamo god je išao bio je bogonosac, u susretu s njim rasla je u ljudima nostalgija za Bogom, poželjeli su biti Božji.

Papa nas potiče u svom pismu *Vrata vjere* da svoju vjeru osvježavamo, produbljujemo, intenzivnije živimo uz pomoć evanđelja koje su toliki kršćani, Isusovi prijatelji, od prihoda vremena Crkve pa do danas živjeli. Svaki je svetac novo, drugačiji osvjetljenje evanđelja; svaki je svetac, kao što je volio reći sveti Franjo, obogaćenje i samog evanđelja. Lijepo je evanđelje koje nam je zapisano, ali evanđelje koje netko živi i ostvaruje u svom životu tisuću je puta ljepše, bogatije i životnije. Mogli bismo reći da za nas, današnje kršćane, nije dovoljna samo knjiga evanđelja. Ono što daje životnost pisanoj i tumačenoj evanđeoskoj riječi jesu upravo životi svetaca koji su evanđelje oživotvorili, približili, utjelovili, da tako kažemo, u našu ljudsku stvarnost. Za fra Aleksu, koji se priznaje krhkim i slabim, Božja riječ bila je snaga.

Budući da smo u godini vjere promo-

trit ćemo neke elemente njegove vjere kako je nalazimo zasvjedočenu u njegovim spisima i prikazanu od onih koji su s njim živjeli. Kratko ću spomenuti u kakvog je Boga vjerovao Aleksi. Zasigurno, vjerovao je u Boga kojega je Isus Krist objavio. Bog je „preobilan“ i svaki od svetaca, da tako kažemo, doživljava neke njegove posebne crte, posebne Božje oznake. Meni je osobito draga što je naš sluga Božji, upravo u duhu franjevačke duhovnosti, prije svega otkrivao milosrdnog Boga, Boga bogatog milosrđem, i njemu se osobito radovao. I nije slučajno, sestre i braćo, da su toliki hrlili u njegovu ispovjedaonicu. Zašto? Jer su u njemu, u njegovoj vjeri doživljavali milosrdnog Boga: ne strogog suca ali ni popustljivog - silno zahtjevnog Boga koji traži sve ali s blagošću, ustrajnošću i povjerenjem, pa i kad netko izigra njegovo povjerenje. Ohrabruje i sebe, ohrabruje i druge kad kaže: „Ne bojte se koliko god bili grešni“ jer: „Što može jedna kapljica otrova mojih grijeha spram oceana slatkoće i meda Božje dobrote i milosrđa? Što može jedna kapljica vode grijeha mojih spram ražarenog vulkana ljubavi srca Božjega? Povijest roda ljudskoga nije ništa drugo već povijest Božjeg milosrđa s ljudima.“ Kad, svjestan svoje krhkosti i grešnosti, meditira Božansko milosrđe





on gotovo uvi-jek spontano provre u molitvu. Svako slušanje Božje riječi u Benigaru postaje molitvom. Mi razmišljamo, nama obično dođu na pa-met lijepo mi-sli. Kod nje-ja je prvi plod

susreta i meditacije Božje riječi moli-tva zahvaljivanja i klicanja zbog toga što ga je ta Božja riječ oživjela i nano-vovo obogatila. Kad razmišlja, kad me-ditira evanđeoske tekstove o Božjem milosrđu, osobito one u Luke, ova-ko kaže: „Božje je milosrđe temeljni uzrok radosti i povjerenja. Mi se obič-no uznemirujemo radi svojih slaboca. To je pogrešno. Bog nas ljubi, on u nama živi, u nama djeluje, i to nam mora ulijevati neograničeno pouzdanje u njega. Dnevno se sabrati u svojoj nutrini, naći u njoj Boga koji mi veli da me ljubi, da me štiti i pomaže mi, a ja njemu odgovaram samo jed-no: 'Bože, daj da ti uvijek budem po-učljiv, da ti uvijek vjerujem!'“ Pun ra-dosti i zahvalnosti zbog milosrđa kliće na drugom mjestu: „Preveliko je milosrđe moga Stvoritelja koji me diže k sebi, moj Gospodin Bog.“ O, kako bih volio da sada njegov glas čujete, da čujete s kojom slatkoćom i život-nošću on izgovara *moj Gospodin Bog*.

On „koji se tako dobrim, milosrdnim i dugotrpnim pokazao spram mene da nisam kadar obujmiti svu njegovu do-brotu niti nju u pismu iskazati i posve-dočiti. Neka On bude hvaljen, slavljen i veličan od mene i od sviju bića u vi-jeke vjekova. Moj razum neka samo to spoznaje, moje pamćenje neka me samo na to podsjeća, moja volja samo to ljubi i izgara od ljubavi. O milosrđu Božjem pjevat ću dovijeka.“

Papa spominje u svom pismu, bo-jeći se pretjeranog sentimentalizma u vjeri, da se u molitvi i raspjevanosti trebamo osjetiti ugodno i lijepo, ali u vjeri se treba ići u dubinu, treba ju proučavati, studirati, slušati, razvija-ti. U franjevačkoj duhovnosti rekli bi-smo da treba razvijati *svetu radozna-lost za Božje zbilje*. Benigar u svom duhovnom dnevniku na početku stu-dija teologije kaže da su to za njega sretni dani: „Početak svetog teološ-kog studija za moju je dušu veselje ali i početak velike odgovornosti, jer ono što primim u studiju svjedočiti mi je i pružati onima koje ću susretati.“

Aleksa je najsretniji ne onda kad je puno učinio za Gospodina, nego kad doživljava da su njegove misli i želje prožete i suoblikovane Kristovima. Zato mu je najveća želja: „Biti tvoj! Tebi Isuse sličiti dokraja, biti tvoj!“

Molimo i u ovoj svetoj misi Alek-sin zagovor da naša vjera bude rado-sna, da naša vjera ne bude „odrađi-vanje“ nekih zapovijedi nego da nam Bog bude radost. Tada ćemo i mi biti radost jedni drugima. Amen.



DOKTORAT O ALEKSI BENIGARU

Robert Bahčić, franjevac, član Provincije Svetoga Križa u Sloveniji, obranio je 8. ožujka 2013. doktorat iz teologije o sluzi Božjem Aleksi Benigaru na Papinskom sveučilištu Antonianum u Rimu. Naslov njegova doktorskog rada, koji sadrži 341. stranicu, glasi: „Duhovno promišljanje Alekse Benigara i teologija u drugoj polovici XX. stoljeća“. Moderator pisanja rada bio je dr. Alvaro Cacciotti, ofm. Autor je svojim djelom pokazao da se Alekса Benigar ubraja u one kršćanske učitelje i duhovne pisce koji su u prošlom stoljeću imali snažan utjecaj na svoje suvremenike, a njegova je poruka i danas aktualna i živa.

Fra Robert se odlučio na pisanje doktorata o duhovnoj misli Alekse Benigara nakon što se s njime bio upoznao preko starije braće franjevaca koji su osobno poznavali Slugu Božjega. Pregledavajući njegovu pismenu ostavštinu, uočio je njezinu veliku vrijednost za vjernike koji žele zauzeto razvijati svoj duhovni život i rasti u krepostima i svetosti.

Rad se sastoji od četiri poglavlja sa sljedećim naslovima: „Život i djela“,



„Teologija i duhovnost: osnovne linije“, „Neki posebni elementi duhovne teologije“ i „Panorama duhovne teologije u XX. stoljeću“. Poseban doprinos sistematskom prikazivanju duhovnog promišljanja Alekse Benigara predstavljaju drugo i treće poglavlje. U drugom poglavlju autor progovara o iskustvu Boga, o naslijedovanju Krista i kršćanskom savršenstvu te o definiciji duhovne teologije. Treće poglavlje promatra neke elemente duhovne teologije Alekse Benigara koji su usko povezani s njegovim pastoralnim djelovanjem: o duhovnim vježbama, povlačenju u osamu, duhovnom praćenju, euharistiji kao otajstvu svetosti, pokoriti i askezi te zahtjevnosti života po evanđeoskim savjetima.

Rad predstavlja značajan korak u proučavanju života i duhovne misli našeg sluge Božjega. On nam približava Aleksu Benigaru kao svjedoka i učitelja kršćanske svetosti, kao i njegovu kristocentričnu duhovnost na liniji franjevačke duhovne škole. Zahvaljujemo fra Robertu na uloženom trudu oko pisanja rada i čestitamo mu na postignutoj tituli doktorata.



CRKVA SV. FRANJE, KAPROL 9, ZAGREB

BENIGAROVO 2013.

**Spomen sluge Božjega
fra Alekse Benigara**

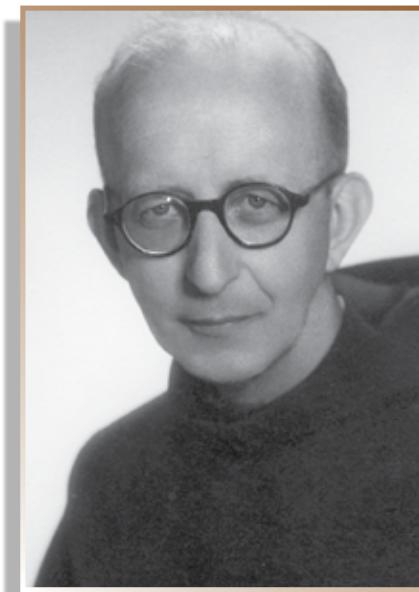


**Četvrtak, 7. studenoga 2013.
Svetu misu u 18,30 sati
predvodi fra Krunoslav Kocijan, OFM**



Molitva za beatifikaciju sluge Božjega Alekse Benigara

Bože, Oče naš!
Sluga tvoj Alekса Benigar
gorio je misijskim žarom
za proširenje tvojega kraljevstva
i bio je prosvjetljeni učitelj
duhovnog života.
Udostoj se proslaviti ga
sjajem svetosti.
A nama daj da slijedimo
poticaje tvojega Duha
te - po njegovim poukama,
primjeru i zagovoru -
svaki u svome pozivu
zauzeto radimo
za mir i dobro svih ljudi.
Po Kristu Gospodinu našem.
Amen.



Tko po zagovoru Sluge Božjega
u duhovnim ili tjelesnim potrebama
zadobije koju milost,
neka javi na adresu:

Vicepostulatura sluge Božjega Alekse Benigara
HR -10 000 ZAGREB, Kaptol 9.
Tel. 00385 (1) 4814 172
ili 091 5842 747.
Faks: 00385 (1) 4814 171.



NAKLADNIK:

Vicepostulatura sl. B. Alekse Benigara
HR - 10 000 ZAGREB, Kaptol 9

BROJ UREDILI:

Fra Ratko Radišić, vicepostulator
i Danijel Lončar



